صبر آن است که در آغاز مصیبت باشد.

از انس بن مالک رضی الله عنه روایت است که می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم از کنار زنی که در جوار قبری می گریست، گذشت و فرمود: «اتَّقِي الله واصْبِرِي»: «تقوای الهی پیشه کن و صبور باش». زن گفت: از من دور شو؛ تو به مصیبت من دچار نشده ای. و رسول الله صلی الله علیه وسلم را نشناخت. به او گفتند: او رسول الله بود. پس به خانه ی ایشان آمد و آنجا هیچ دربانی نیافت و گفت: من شما را نشناختم. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِنَّما الصَّبرُ عِند الصَّدمَةِ الأُولَى»: «صبر آن است که در آغاز مصیبت باشد». و در روایتی آمده است که آن زن بر کودک خود گریه می کرد.

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم از کنار زنی گذشت که در کنار قبر کودکش بود و بسیار او را دوست داشت؛ و نتوانسته بود خود را کنترل کند و نزد قبر آمده و گریه می کرد. زمانی که رسول الله صلی الله علیه وسلم او را دید، وی را به تقوا و صبر امر نمود. اما آن زن گفت: از من دور شو، تو به مصیبتی چون من گرفتار نشدی. سپس به آن زن گفته شد: او رسول الله بود؛ وقتی متوجه این مساله شد پشیمان شده و نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم رفت و آنجا هیچ دربانی نیافت که مردم را از ورود به خانه اش بازدارد. و ابراز داشت که او را نشناخته است؛ پس رسول الله صلی الله علیه و سلم به وی خبر داد، صبری که انسان در برابر آن ثواب و پاداش دریافت می کند، همان صبری است که در آغاز مصیبت باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3295